

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/228/2019
Identifikačné číslo spisu: 4109200094
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4109200094.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. I., bývajúceho v Ž.H. XXX, t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom v Ilave, Mierové námestie 1/1, zastúpeného JUDr. Stanislavou Ďurišovou, advokátkou, so sídlom v Ilave, Ružová 112/18, IČO: 42 281 393, proti žalovanému News and Media Holding a.s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, IČO: 47 256 281, zastúpenému advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, Digital Park II, IČO: 36 861 154, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 8 C 35/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5. júna 2019, sp. zn. 24 Co 21/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. júla 2018, č. k. 8 C 35/2009-452 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 eur. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný vydáva tlačové periodikum „Plus jeden deň“, v ktorom dňa 18. januára 2007 uverejnil článok o žalobcovi pod názvom „Za tri vraždy doživotie“, ktorým neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu (ďalej aj ako „Článok“). V Článku žalovaný použil výrazy o žalobcovi „zabil“, „zavraždil“, „usmrtil“, „brutálny vrah“, napriek tomu, že v čase zverejnenia článku žalobca nebol právoplatne odsúdený. Odvolávajúci sa na Ústavu Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej tiež „dohovor“) žalobca tvrdil, že bolo porušené jeho právo na ochranu a rešpektovanie súkromného a rodinného života, ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním a zverejňovaním údajov o jeho osobe a prezumpciu neviny. Predmetné periodikum má celoštátne pokrytie, veľkú čítanosť a zásah mal širokú publicitu. Bolo porušené právo žalobcu na súkromie, došlo k narušeniu osobnej a mravnej integrity občana, znížená dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť, vo vzťahu k ostatným spoluobčanom bolo ohrozené jeho postavenie a uplatnenie sa v spoločnosti, narušil sa jeho rodinný život, čo podľa žalobcu odôvodňuje právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva Sunday Times

vs. Spojené kráľovstvo, Alfréd Worm vs. Rakúsko, Nešták vs. Slovensko, Prager a Oberschlick vs. Rakúsko a iné. Tvrdenia žalovaného v článku nemožno považovať za spravodajskú úvahu, ani hodnotiaci úsudok, ani poskytovanie informácií, preto nestranný čitateľ nemohol urobiť nič iné, ako podozrievať žalobcu z toho, že skutky spáchal. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal najmä z ustanovení § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj z článku 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy Slovenskej republiky, a tiež z článkov 10 ods. 1, 2 dohovoru. Po starostlivom zvážení všetkých okolností pri otázke konkurencie medzi ochranou osobnosti a práva na slobodu prejavu súd prvej inštancie prišiel k záveru, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, čo odôvodnil i tým (o. i.), že žalobca v článku nebol označený menom, nebola v ňom uverejnená jeho podobizňa (fotografia). Súd zdôraznil, že len preto, že sa žalobca sám „našiel“ v článku, že ide o jeho osobu, ešte neznamená, že aj bežný nezainteresovaný čitateľ by bol schopný rozpoznať, že ide o osobu žalobcu. Z textu Článku vyplynulo, že jeho autorka použila výrazy ako: „zavraždil“, „vraždy spáchal“ a pod. Išlo nepochybne o výrazy, ktoré navodzujú vinu žalobcu, čo v čase, keď ešte predmetný rozsudok nebol právoplatný, nie je možné hodnotiť inak, ako porušenie práva žalobcu na prezumpciu neviny. Súd prvej inštancie ďalej vo svojom odôvodnení skonštatoval, že žalobcom napádaný text ako napr. „Tento zločin pripomínal popravu. Obžalovaný strieľal na zamestnankyňu predajne odzadu“ a podobne, z veľkej miery autorka článku použila, resp. citovala to, čo odznelo v rámci odôvodnenia. Tieto informácie teda nebolo možné považovať za akýkoľvek zásah do osobnostnej sféry žalobcu. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že už samotné porušenie jeho prezumpcie neviny treba považovať za objektívne spôsobilé vyvolať ujmu a že dotknutá osoba je dôsledkom porušenia základného ľudského práva na prezumpciu neviny vystavená pocitom úzkosti, menejcennosti, krivdy nespravodlivosti, poníženiu, s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, bolo možné vyvodiť, že aj keď došlo k porušeniu práva prezumpcie neviny žalobcu, nemohlo dôjsť k zásahu do dobrého mena, občianskej cti žalobcu, už aj vzhľadom na jeho osobu a spáchanie obzvlášť nebezpečnej a závažnej trestnej činnosti, za ktorú bol aj právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody doživotne a ktoré bolo legitímne obmedzené aj verejným záujmom na ochrane spoločnosti ako pred nebezpečným páchatelom závažných trestných činov. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 5. júna 2019, sp. zn. 24 Co 21/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Dospel k záveru, že odvolacie dôvody žalobcu neboli naplnené, čo vo svojom rozhodnutí aj riadne zdôvodnil. Odvolací súd prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas podaným dovolaním žalobca, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ uviedol, že predmetné konanie ako celok (konanie na súde prvej inštancie a konanie na odvolacom súde) nevykazuje znaky spravodlivosti. Tvrdil, že rozhodnutia oboch inštancií sú nepreskúmateľné, arbitrárne, nepredvídateľné a nie sú riadne odôvodnené. Dovolateľ tiež poukázal na to, že na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 9. júla 2018, mu súd neumožnil vyjadriť sa k veci a k dôkazom, ako aj neumožnil predložiť dôkazy o tom, že súdu doručil podania (námietku zaujatosti, návrhy, žiadosti na zmenu petítu), o ktorých súd vôbec nerozhodol pred tým, ako rozhodol vo veci samej.

4. Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných pred účinnosťou nového civilného procesného kódexu

CSP viackrát uviedol (sp. zn. 1 Cdo 26/2019, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 107/2019, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

11. V danom prípade žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodil najmä tým, že rozhodnutia súdov neboli riadne odôvodnené, boli nepreskúmateľné, arbitrárne a nepredvídateľné. Dovolateľ v zmysle tohto dovolacieho dôvodu tiež poukázal na to, že mu súd neumožnil vyjadriť sa k veci a k dôkazom, ako aj neumožnil predložiť dôkazy o tom, že súdu doručil podania (námietku zaujatosti, návrhy, žiadosti na zmenu petitu), o ktorých súd vôbec nerozhodol pred tým, ako rozhodol vo veci samej.

12. Dovolací súd k jednotlivým námietkam žalobcu vyjadruje nasledovné.

13.1. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu, resp. jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť, je potrebné uviesť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré

prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

13.2. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blíži k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

13.3. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

13.4. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.5. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016 (viď bod 13.1. tohto rozhodnutia). Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľa, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobcu ale v preskúmvanej veci nejde.

13.6. Dovoláním napadnutý rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného

dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení takým spôsobom, že s nimi v celosti súhlasil a úplne sa s nimi stotožnil. Taktiež treba mať na pamäti to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia žalobcu, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný, arbitrárny a zmätočný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Z podstaty ďalšej dovolacej argumentácie je zrejmé, že žalobca vytýkal odvolaciemu súdu nepredvídateľnosť jeho rozhodnutia. V súvislosti s uvedeným treba poukázať na ustanovenie § 382 CSP, v zmysle ktorého vtedy, keď má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Účelom tohto ustanovenia je predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia je súčasťou princípu právnej istoty. Predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu. O nepredvídateľné a prekvapivé rozhodnutie ide tiež vtedy, keď odvolací súd („nečakane“) založí svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom strana proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

14.1. V danom prípade oba súdy nižšej inštancie dospeli k rovnakým právnym záverom a odvolací súd, ako bolo už vyššie aj spomenuté, prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav. Odvolací súd skonštatoval, že pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, súd prvej inštancie vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a preto v celom rozsahu zdieľal jeho právny záver vo veci, keď vec správne právne posúdil. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku (porovnaj bod 16. rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd uviedol, že nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemohol dať za pravdu dovolateľovi.

14.2. Po dôkladnom šetrení spisu dovolací súd konštatuje, že ak odvolací súd nad rámec prvoinštančného rozhodnutia aj niečo podporne doplnil, bolo to len pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. To však ešte neznamená, že založil svoje rozhodnutie na iných, nových právnych dôvodoch než súd prvej inštancie a takýmto nesprávnym postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a znemožneniu práva procesnej strany, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.3. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že nejde o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu ako sa mylne žalobca domnieva.

15. Dovolateľ v zmysle dovolacieho dôvodu § 420 písm. f/ CSP poukázal na to, že mu súd neumožnil vyjadriť sa k veci a k dôkazom, ako aj neumožnil predložiť dôkazy o tom, že súdu doručil podania, o ktorých súd vôbec nerozhodol pred tým, ako rozhodol vo veci samej.

15.1. Pokiaľ dovolateľ namietal správnosť a nedostatok skutkových zistení súdov ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nie je ani relevantným dovolacím dôvodom, nakoľko nepredstavuje dôvod znemožňujúci realizáciu procesných práv strany konania (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

16. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že by rozhodnutia boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí § 220 CSP tak, ako to má na mysli § 420 písm. f/ CSP.

17. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

18. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.